

Stekeltee zakt door de plee

‘Is er iets?’ vraagt Steffie aan Mei-Lan.
‘Je bent zo stil.’

Ze lopen samen vanuit school naar huis.
‘Nee niks,’ antwoordt Mei-Lan met een diepe zucht.

Steffie kijkt haar vriendin onderzoekend aan. Mei-Lan bloost en denkt moedeloos: ik ben en blijf een stoplicht. Als iemand maar naar me wijst, spring ik al op rood. Wanneer gaat dat een keertje over?

‘Er is wél iets,’ dringt Steffie aan. ‘Je hebt al vijf minuten niks gezegd.’

Nu pas merken de meisjes dat Max achter hen loopt. Voordat Mei-Lan kan antwoorden, roept hij: ‘Dat is toch heel normaal voor Mei-Lan. Die zegt nooit zoveel.’

Nu ga ik licht uitstralen, denkt Mei-Lan, net als een vuurtoren. En ze wil het liefst wegrennen.

Steffie draait zich om naar Max. ‘Bemoei je er niet mee, wijsneus!’

‘Sorry, sorry,’ stamelt Max, ‘ik bedoel het heel

aardig, hoor. Iedereen op het Kattenpleintje roept maar wat. Vooral Steffie Hendriks, om eens iemand te noemen. Behalve Mei-Lan...’
‘Nou ja!’ onderbreekt Steffie hem.
‘...Mei-Lan,’ gaat Max onverstoord verder, ‘doet alleen haar mond open als ze écht iets te

melden heeft. Als ze tenminste de kans krijgt met al die druktemakers op ons pleintje.'

'Loop nou maar door,' zegt Steffie bits.

'Oké, doe!' En Max gaat ervandoor.

Steffie kijkt hem hoofdschuddend na en mompelt: 'Als er één kletskaus is, dan is het die lange wel.'

'Hij is ook grappig,' zegt Mei-Lan en ze voelt dat ze langzaam minder licht gaat geven.

Als ze samen doorlopen, besluit Steffie om verder haar mond te houden. Haar moeder

zegt niet voor niets: 'Steffie, eerst nadenken en dan pas doen.'

Mei-Lan is haar beste vriendin, maar als je bij haar te veel doorzeurt, klapt ze helemaal dicht.

Ineens blijft Mei-Lan staan en mompelt: 'Die stomme spreekbeurt.'

'O, dát is het!' roept Steffie.

'Zachtjes,' zegt Mei-Lan, 'niet iedereen hoeft het te weten.'

Vandaag heeft hun juf op school een lijstje opgehangen met de data waarop iedereen zijn spreekbeurt moet houden.

Steffie is als een van de eersten aan de beurt.

Ze weet precies waar ze het over gaat doen: turnen, want daar zit ze al een paar jaar op.

Mei-Lan moet over een paar weken, maar die vindt het vreselijk om voor de klas te staan terwijl alle kinderen naar haar kijken.

Vorig jaar, in groep zeven, was het helemaal misgegaan. Op aanraden van Steffie vertelde ze iets over de snackbar van haar ouders. Met een rood hoofd en veel te zacht pratend was Mei-Lan begonnen: 'Mijn vader en moeder hebben al vijf jaar een snackbar op het Kattenpleintje en die heet De Belg.'

Onmiddellijk riep Coen, de grootste pestkop uit hun groep: 'Waarom heet die niet De Chinees, jullie zijn toch Chinezen.'

‘Omdat... omdat...’ stamelde Mei-Lan, maar verder kwam ze niet en ze begon te huilen. Toen sprong Steffie woedend op en riep: ‘Doe niet zo achterlijk, Coen! Die snackbar heette al De Belg voordat de ouders van Mei-Lan er de baas werden. En dat hebben ze gewoon zo gelaten.’

De juf probeerde Mei-Lan nog te troosten, maar die rende naar haar plaats en ging zitten met het hoofd op haar armen. De spreekbeurt werd uitgesteld, en het was er niet meer van gekomen. Nu, in groep acht, mag Mei-Lan het opnieuw proberen. ‘Ik help je wel,’ zegt Steffie. ‘Weet je wat, ik

vraag aan de juf of we het samen kunnen doen.’

‘Maar jij wilde toch over turnen vertellen?’
‘Dat hoeft niet per se. We bereiden met z’n tweeën een fantastische spreekbeurt voor die extra lang duurt. Dat vindt de juf vast een goed idee.’

‘En als het niet mag?’

‘Dan zetten we een tent voor in de klas en ga je daarin zitten. Zo kan niemand je aangapen, maar wel horen.’

Mei-Lan schiet in de lach, want ze ziet het helemaal voor zich.

‘Maar het mag vast wel,’ gaat Steffie verder. ‘Waarover doen we het?’

‘Dat verzinnen we nog. We nemen een moeilijk onderwerp, dat niemand anders heeft. Voor informatie kunnen we altijd bij Sjoerd terecht. Die weet alles of vindt het razendsnel op internet.’

Mei-Lan aarzelt. ‘Ik weet niet of ik wil dat Sjoerd ons helpt.’

‘Natuurlijk wel, die vindt jou hartstikke aardig en jij hem. Dat weet iedereen allang.’
‘Hoe weet je dat Sjoerd mij aardig vindt?’ En Mei-Lan voelt het rood weer omhoogkruipen
‘Dat zie ik gewoon. Jongens durven dat vaak niet te zeggen, behalve Max, want die vindt mij de leukste meid van het hele pleintje.’

‘Toch heb ik het liever niet,’ zegt Mei-Lan aarzelend.

‘Wat?’

‘Dat andere kinderen weten dat ik het nog steeds niet durf.’

‘Snap ik,’ zegt Steffie, ‘voorlopig is het ons geheim.’

De meisjes slaan de hoek om van het Kattenpleintje, waar ook snackbar De Belg ligt. Ze horen een hoop kabaal en herkennen de boze stem van professor Stekeltee. Daarbovenuit

klinken de hoge stemmetjes van Lukas, Meike en Fen-Fang.

De drie kleuters zitten boven op de grote speelboot die midden op het grasveldje staat en zingen een raar liedje.

‘Stekeltee zakt door de plee en zijn vrouw doet met hem mee. Samen dansen ze in het rond in hun grote blote kont.’

De professor staat vlak bij de boot en zwaait woedend met zijn vuist.

Max komt naar Mei-Lan en Steffie toe gerend en waarschuwt: ‘Stekeltee is woedend. Ik heb die guppen gezegd dat ze moeten ophouden, maar ze luisteren niet.’

De twee vriendinnen rennen naar de boot en klimmen het trapje op. Mei-Lan grijpt haar kleine zusje bij haar arm en roept boos: ‘Fen-Fang, stop!’

Die schrikt en houdt meteen op. Steffie pakt de twee andere kleuters beet en brult: ‘Stil!’ Kleine Lukas rukt zich los, klautert als een aap van de boot af, rent keihard gillend naar huis. ‘Mamaáá...’ Het klinkt alsof er een sirene afgaat.

Max klimt ook op de boot en zegt: ‘Jeetje, die gup kan nog harder krijsen dan zijn zus Féline.’

De twee andere kleintjes vluchten hals-overkop de boothut in. Ondertussen is professor Stekeltee opgehouden met mopperen en hij roept tegen de grote kinderen: 'Het is heel goed dat jullie die brutale rekels tot de orde roepen. Het was een schandelijk lied.'

Max roept: 'U hebt helemaal gelijk, meneer Stekeltee!'

'Slijmerd!' sist Steffie.

'Niks slijmerd,' fluistert Max, 'we moeten de Stekeltees met rust laten, dat weet jij net zo goed als ik.'

Vorige week hadden alle kinderen van het Kattenpleintje voor de zo veelste keer aan hun ouders moeten beloven geen ruzie te maken met professor Stekeltee en zijn vrouw. Natuurlijk weet iedereen dat die niet dol zijn op kinderen, maar ze wonen nou eenmaal ook op het pleintje.

'Ik was van plan om naar hun opvoeders te gaan,' roept Stekeltee op hoge toon, 'echter, omdat jullie hebben ingegrepen, laat ik het er voor deze keer bij.'

Triomfantelijk fluistert Max tegen Steffie: 'Zie je wel, een beetje slijmen helpt.'

De professor loopt weg. Halverwege het pleintje draait hij zich nog even om en roept: 'Volgens mij is die Fang-Pang of Fing-Ping begonnen, of hoe heet dat brutale kind? Die hoort hier ook helemaal niet op ons Burgemeester B.H. Janssen van Kattenplein!'

'Nou,' ontploft Steffie, 'ze heet Fen-Fang en ze mag hier net zo goed...'

Max trekt aan haar mouw. 'Niet op reageren!' Professor Stekeltee heeft Steffie gelukkig niet meer gehoord. Met grote passen beent hij terug naar zijn huis en gaat daar voor zijn tuinhekje staan met zijn armen over elkaar.

‘Hij let nog op ons,’ fluistert Mei-Lan.
‘Dat doet spionagedienst Stekeltee de hele dag,’ zegt Max, ‘samen met zijn vrouw.’
‘Hij discrimineert dat hij groen ziet,’ moppert Steffie.

‘Laat nou maar, je weet dat Stekeltee altijd onzin uitkraamt.’

Vanuit de boothut klinkt gehuil. ‘Mijn zusje,’ zegt Max en hij verdwijnt in de hut.

‘Boze man,’ roept Meike.

‘Ja, dat weten we allang,’ zegt Max, ‘waarom zing je dan ook van die rare liedjes?’

‘Fen-Fang!’ snikt Meike.

Vol trots kijkt de kleine zus van Mei-Lan naar Max en roept: ‘Heb ik gemaakt. Goed hè?’

‘Wacht eens,’ antwoordt Max, ‘volgens mij heb ik dat van die plee ooit bedacht, toen we een keer protesteerden omdat Stekeltee opa Deutz van ons pleintje wilde verjagen.’

Fen-Fang knikt enthousiast en roept: ‘Ja, jij hebt de plee bedacht en ik de blote kont.’

Max steekt zijn hoofd uit de hut en zegt: ‘Wat een verschil, Mei-Lan, tussen jou en die kleine brutale aap.’

Mei-Lan knikt en denkt: ik wou dat ik net zo was als die kleine brutale aap.

Dan barst haar zusje weer los in luid gezang: ‘Stekeltee zakt door de...’

Razendsnel legt Max zijn hand over haar mond, maar het is al te laat. Professor Stekeltee heeft het opnieuw gehoord en woedend loopt hij in de richting van snackbar De Belg.